

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1071/2021
05.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Драгомира Милојевића и Невенке Важић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Драгана Ранђеловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 130/18 од 27.04.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 514/21 од 26.07.2021. године, на седници већа одржаној дана 05.10.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 130/18 од 27.04.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 514/21 од 26.07.2021. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ**

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу К 130/18 од 27.04.2021. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци која ће се на основу члана 45. ст.5. и 6. КЗ извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, које не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те је одређено да ће окривљени, уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно да напусти просторије у којима станује, остатак казне затвора издржати у Заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом, окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка Основном јавном тужилаштву у Врању износ од 30.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Оштећени „ЕПС Дистрибуција“ ДОО Београд, Огранак ЕД „Врање“ упућен је на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 514/21 од 26.07.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног, адвокат Драган Ранђеловић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине или преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело, затим да на основу члана 488. став 3. ЗКП одложи извршење правноснажне пресуде и на основу члана 488. став 2. ЗКП браниоца позове на седницу већа.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је на седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати и то на извештају Дирекције за мере и драгоцене метале од 31.03.2016. године, који је сачињен за потребе парничног поступка у предмету Основног суда у Бујановцу П 74/15, који је још увек у току, због чега се овај доказ, за чије извођење није било ни сагласног предлога странака, не може сматрати законитим доказом који је могао бити коришћен у кривичном поступку. У вези са тим бранилац у захтеву наводи и то да се у предметном кривичном поступку није могао користити ни налаз и мишљење вештака Животе Марковића, као посредно незаконит доказ, с обзиром да се исти заснива на наведеном извештају Дирекције за мере и драгоцене метале, који одбрана сматра незаконитим доказом.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 46. став 1. Закона о метрологији, прописано је да Дирекција за мере и драгоцене метале врши надзор над мерилима која су у употреби, а да је ставом 2. тог члана прописано да ако се у вршењу надзора из става 1. тог члана утврди да мерило у употреби не испуњава услове прописане тим законом или прописима из области метрологије, метролошки инспектор ће наложити отклањање утврђених неправилности и недостатака у одређеном року и привремено забранити употребу мерила до отклањања утврђених неправилности.

Врховни касациони суд налази да је тачан навод у захтеву браниоца окривљеног да је извештај Министарства привреде, Дирекције за мере и драгоцене метале од 31.03.2016. године сачињен по решењу Основног суда у Бујановцу, донетог у парничном поступку у предмету П 74/15, којим решењем је одређено вештачење преко наведеног органа са задатком да вештак у присуству странака на лицу места прегледа и достави мишљење о исправности државне плombe и електричних бројила означених

бројева на посебним објектима у власништву тужилаца – пицерије „ББ“ и хостела „ВВ“.

Међутим, по оцени овога суда, извештај Министарства привреде, Дирекције за мере и драгоцене метале од 31.03.2016. године сачињен је од стране надлежног органа, који ни сам по себи, нити по начину прибављања није у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку. Наиме, наведени извештај, сачињен је по налогу суда на основу прегледа мерног уређаја од стране државног службеника у поступку метролошког надзора и у свему по правилима струке, који извештај је потписан од стране овлашћеног лица Дирекције за мере и драгоцене метале и следствено томе представља исправу издату од стране надлежног државног органа у законом прописаној процедури, која је у смислу члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП, подобна да се користи као доказ у кривичном поступку.

Поред наведеног, из списка предмета произлази да је суд извештај Дирекције за мере и драгоцене метале од 31.03.2016. године на сагласан предлог странака прочитао у доказном поступку на главном претресу одржаном 27.04.2021. године, и да на исти окривљени и његов бранилац нису имали примедби (иако је бранилац касније у завршној речи оспоравао законитост овог доказа).

Дакле, имајући у виду да је наведени извештај изведен као доказ на главном претресу у кривичном поступку, то се пресуда, у смислу члана 419. став 2. ЗКП, могла заснивати на овом доказу и суд је био овлашћен да га цени појединачно и у вези са осталим изведеним доказима, а околност што је исти прибављен за потребе парничног поступка који није правноснажно окончан, не доводи у питање његову законитост у ситуацији када је као и остали писани докази изведен на претресу у току кривичног поступка. Стога наведени извештај не представља незаконит доказ у смислу навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Самим тим и судски вештак електротехничке струке Живота Марковић је могао да заснива свој налаз и мишљење на наведеној исправи у склопу целокупне документације коју је користио за обављање вештачења у конкретном предмету. Из наведених разлога, по оцени овога суда, ни наведени налаз и мишљење не представља незаконит доказ који није могао бити коришћен у кривичном поступку у смислу члана 84. ЗКП.

С обзиром на напред изнето, Врховни касациони суд је оценио као неосноване наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да је на штету окривљеног правноснажном пресудом повређен закон из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује и то да је битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, учињена и тиме што су у предметном поступку као докази коришћени и записник о неовлашћеном коришћењу електричне енергије К2 и записник о контроли мерног места К 1/1 који према ставу одбране, представљају једностране исправе оператора дистрибутивног система, у ком контексту немају никакву доказну снагу.

По оцени овога суда бранилац окривљеног, иако формално истиче повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, изнетим наводима захтева не указује да су

наведени докази сами по себи и по начину прибављања у супротности са одредбама ЗКП, већ оспорава њихову доказну вредност и у вези са тим оцену ових доказа од стране суда, чиме правноснажну пресуду оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно због повреде закона из члана 440. ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац даље, наводи да је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 4. у вези става 1. КЗ, за чије постојање је неопходан умишљај који обухвата и свест о квалификаторној околности која се везује за вредност одузетих ствари, па како на страни окривљеног таквог умишљаја није било, то би се у његовим радњама стицала законска обележја кривичног дела крађа из члана 203. КЗ. Према наводима захтева, код окривљеног, у време одузимања електричне енергије, није постојала ни намера да себи или другом прибави противправну имовинску корист, при чему је суд занемарио чињеницу, која окривљеном није била позната, да је повезивање бројила на електричну мрежу извршио његов брат ГГ уз помоћ ДД, чије исказе суд погрешно цени као недоследне и нелогичне, иако су исти у сагласности са наводима из налаза и мишљења вештака Животе Марковића. Поред наведеног, бранилац у захтеву истиче и то да је приликом обрачуна неовлашћено коришћене електричне енергије узет период од годину дана, иако је Законом о енергетици прописано да се, уколико оператор система није вршио редовну, односно ванредну контролу мерног места, што је у конкретном случају у питању, неовлашћена потрошња обрачунавана за период од најдуже шест месеци, као и да је суд утврдио само претпостављену, а не и стварну количину неовлашћено утрошене електричне енергије.

Изнетим наводима захтева за заштиту законитости, по оцени овога суда, бранилац окривљеног цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке везано за субјективни однос окривљеног према извршеном делу и висину противправне имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела, на којима заснива став о погрешној правној квалификацији кривичног дела, због чега бранилац суштински оспорава оцену изведених доказа и таквом оценом утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, чиме указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног као разлоге подношења захтева истиче и повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 3) ЗКП, али истакнуте повреде закона не образлаже.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Како Врховни касациони суд правноснажну одлуку, односно поступак који је претходио њеном доношењу, испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања, који су истакнути у захтеву у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, то је оцењено да захтев браниоца окривљеног АА у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић